

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **SDP Logistics s.r.o.**, se sídlem Praha 1, Ovocný trh 572/11, IČ: 46351817, zast. Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem se sídlem Brno, Divadelní 4, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Praze**, se sídlem Praha 2, Žitná 12, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 28.5.2009 č.j. 2441/09-1200-203335 a ze dne 28.5.2009 č.j. 2442/09-1200-203335

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 28.5.2009 č.j. 2441/09-1200-203335 žalovaný zamítl odvolání podané žalobcem proti platebnímu výměru na úrok z prodlení č.j. 99293/08/069910/1012 vydanému Finančním úřadem v Rakovníku dne 14.11.2008, kterým byl žalobci sdělen předpis úroku z prodlení na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006 v celkové výši 12.402,- Kč. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že úrok z prodlení dle platebního výměru č.j. 99293/08/069910/1012 ze dne 14.11.2008 byl žalobci předepsán k částečně uhrazené daňové povinnosti na dani z příjmů právnických osob vyplývající z daňového přiznání za zdaňovací období roku 2006 podaného Finančnímu úřadu pro Prahu 6 dne 21.9.2007 ve výši 3 352 800,- Kč (po částečné úhradě ve výši 3 002 800,- Kč) vyměřené ke dni 24.9.2007 (úrok z prodlení za zdaňovací období roku 2006 byl daňovému subjektu průběžně sdělován platebními výměry č.j. 87948/07/069910/1012 ze dne 5.10.2007, č.j. 99631/07/069910/1012 ze dne 26.11.2007, č.j. 50429/08/069910/1012 ze dne 17.4.2008). Proti platebnímu výměru podal žalobce odvolání, ve kterém namítl, že finanční úřad při párování předpisů a plateb postupoval podle § 59 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“) a tím došlo k pozdějším

úhradám daňových povinností, než byly žalobcem provedeny. Přitom konkrétní úhrady, u kterých se měl správce daně dopustit nesprávného postupu, žalobce nespecifikoval. Zároveň poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 Ca 33/2006-37. Dále v odvolání namítl, že daňová povinnost za zdaňovací období roku 2006 měla být předepsána ke dni 1.10.2007, nikoliv ke dni 24.9.2007. K tomu odkázal na výsledek řízení o prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání, zahájené žádostí ze dne 15.6.2007 doručenou Finančnímu úřadu Brno - venkov dne 20.6.2007. Žalobce dále namítl, že žádosti o povolení splátek daňové povinnosti za zdaňovací období roku 2006 ze dne 27.9.2007 bylo vyhověno rozhodnutím č.j. 89072/07/069910/1012 vydaným dne 12.10.2007, ze kterého dle jeho názoru vyplývá, že dlužná částka byla posečkána ode dne 24.9.2007. Proto mu za období od 24.9.2007 do 4.10.2007 měl být předepsán úrok dle § 60 odst. 6 ZSDP, nikoliv úrok z prodlení dle § 63 uvedeného zákona.

Žalovaný následně v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že při přezkoumávání spisového materiálu byly zjištěny následující skutečnosti: žalobce písemností ze dne 15.6.2007 doručenou Finančnímu úřadu Brno-venkov dne 20.6.2007 požádal o prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání za zdaňovací období roku 2006 ze dne 2.7.2007 do dne 30.9.2007. Správce daně rozhodnutím č.j. 78504/07/069910/1012 ze dne 24.8.2007 předmětnou lhůtu neprodloužil. Písemnost byla doručena dne 13.9.2007 adresátovi SDP Logistics s.r.o., Marcela Juhová, Jesenice č. 186 a dne 11.9.2007 daňovému poradci, Ing. R. Lančíkovi (propisovací tužkou upravené č.j. na doručence nemá na doručení Ing. Lančíkovi vliv, neboť písemnost č.j. 78804/07/069910/1012 neexistuje a žalobce ani nenamítá, že mu byla pod uvedeným číslem jednacím doručena jiná písemnost. Doručení rozhodnutí č.j. 78504/07/069910/1012 vydaného dne 24.8.2007 nebylo zpochybněno). Lhůta pro podání daňového přiznání za zdaňovací období roku 2006 byla na základě výše uvedeného ve smyslu ustanovení § 14 odst. 4 věty druhé zákona o správě daní změněna, a to do 24.9.2007. Daňové přiznání společnosti SDP Logistics s.r.o., sestavené dne 17.8.2007, bylo Finančnímu úřadu pro Prahu 6 doručeno dne 21.9.2007. Daňová povinnost ve výši 3 352 800,- Kč byla proto oprávněně předepsána ke dni 24.9.2007. Námitka žalobce ve věci nesprávně stanoveného data splatnosti daňové povinnosti za zdaňovací období roku 2006 je tedy nedůvodná. Z osobního daňového účtu žalobce vyplývá, že uvedená daňová povinnost byla ke dni 12.10.2007, tj. ke dni vydání rozhodnutí o povolení splátek, částečně (ve výši 350 000,- Kč) uhrazena. U zbývajících částí daňové povinnosti (ve výši 3 002 800,- Kč) bylo na žádost žalobce ze dne 27.9.2007 (doručené správci daně dne 3.10.2007) rozhodnutím č.j. 89072/07/069910/1012 ze dne 12.10.2007 povoleno uhrazení ve splátkách s tím, že datum povolení splátek bylo stanoveno v návaznosti na datum doručení výše uvedené žádosti o povolení splátek správci daně na 4.10.2007. Z textu rozhodnutí č.j. 89072/07/069910/1012 ze dne 12.10.2007 je zřejmé, že časový úsek od 24.9.2007, tj. ode dne původní splatnosti daňové povinnosti za rok 2006, do 3.10.2007 nebyl do doby povolení splátek zahrnut. Vzhledem k výše uvedenému je námitka žalobce neoprávněná a za období od 25.9.2007 do 3.10.2007 byl daňovému subjektu podle § 63 ZSDP oprávněně předepsán úrok z prodlení.

Žalovaný dospěl k závěru, že odvolání není důvodné. Lhůta k podání daňového přiznání za zdaňovací období roku 2006 nebyla žalobci správcem daně prodloužena. Daňové přiznání bylo Finančnímu úřadu pro Prahu 6 doručeno dne 21.9.2007 a správcem daně ve smyslu ustanovení § 14 odst. 4 ZSDP vyměřeno ke dni 24.9.2007. Daňový subjekt vyměřenou daňovou povinnost uhradil pouze částečně (ve výši 350 000,- Kč), zbývajících část ve výši 3 002 800,- Kč byla předmětem splátkování povoleného rozhodnutím č.j. 89072/07/069910/1012 s tím, že splátky byly výslovně povoleny od 4.10.2007 (nikoliv od 24.9.2007). K dlužné částce ve výši 3 002 800,- Kč byl v souladu s § 63 ZSDP za dobu od

25.9.2007 do 3.10.2007 předepsán úrok z prodlení ve výši 12 402,- Kč, o kterém byl žalobce vyrozuměn platebním výměrem č.j. 99293/08/069910/1012 ze dne 14.11.2008 (kterému předcházela platební výměr č.j. 87948/07/069910/1012 ze dne 5.10.2007, č.j. 99631/07/069910/1012 ze dne 26.11.2007 a č.j. 50429/08/069910/1012 ze dne 17.4.2008).

Obecná námitka žalobce týkající se způsobu přiřazování úhrad k předpisům je ve věci odvolání proti platebnímu výměru č.j. 99293/08/069910/1012 ze dne 14.11.2008 za zdaňovací období roku 2006 dle žalovaného irelevantní. Žalobce neuhradil předmětnou částku daně včas, a došlo tedy k naplnění ustanovení § 63 odst. 1 ZSDP. Žalovaným nebylo zjištěno pochybení správce daně týkající se postupu dle § 59 odst. 5 ZSDP. Správce daně přijaté úhrady použil tak, jak mu to uvedené zákonné ustanovení ukládá. Žalovaný neshledal analogii mezi přezkoumávaným případem a rozsudkem Krajského soudu v Plzni č.j. 57 Ca 33/2006-37. Krajský soud totiž posuzoval jiný skutkový stav, než který je řešen tímto rozhodnutím. V souzené věci šlo o to, že správce daně nejprve použil platbu na úhradu daně za jedno zdaňovací období a po následném dalším řízení, kdy bylo zjištěno, že daňový subjekt má nedoplatky za předchozí zdaňovací období, předmětnou platbou zpětně uhradil tento nedoplatek.

Rozhodnutím ze dne 28.5.2009 č.j. 2442/09-1200-203335 žalovaný zamítl odvolání podané žalobcem proti platebnímu výměru na úrok z prodlení č.j. 99294/08/069910/1012 vydanému Finančním úřadem v Rakovníku dne 14.11.2008, kterým byl žalobci sdělen předpis úroku z prodlení na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2008 v celkové výši 67.583,- Kč. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že úrok z prodlení sdělený žalobci platebním výměrem č.j. 99294/08/069910/1012 ze dne 14.11.2008 byl předepsán k částečně uhrazené záloze na daň z příjmů právnických osob ve výši 838 200,- Kč splatné ke dni 16.6.2008 (úrok ve výši 43 533,42 Kč) a k neuhrazené záloze na daň ve výši 838 200,- Kč splatné ke dni 15.9.2008 (úrok ve výši 24 049,45 Kč). Proti předmětnému platebnímu výměru podal žalobce odvolání, ve kterém namítl, že finanční úřad při párování předpisů a plateb postupoval podle § 59 odst. 5 ZSDP a tím došlo k pozdějším úhradám daňových povinností, než jak byly provedeny žalobcem. Přitom konkrétní úhrady, u kterých se měl správce daně dopustit nesprávného postupu, žalobce nespécifikoval. Zároveň poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 Ca 33/2006-37. Dále namítl, že dne 14.7.2008 byla na osobní daňový účet na dani z příjmů právnických osob připsána úhrada ve výši 100 000,- Kč a dne 8.9.2008 ve výši 71 357,- Kč (v příloze odvolání předložil kopie bankovních výpisů uvedených plateb). K tomu uvedl, že úrok z prodlení vyčíslený v platebním výměru má být nižší z důvodu zohlednění výše uvedených úhrad ze dne 14.7.2008 a 8.9.2008.

Žalovaný následně v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že při přezkoumávání spisového materiálu byly zjištěny následující skutečnosti: na základě žalobcem podaného daňové přiznání za zdaňovací období roku 2006 byla ke dni 24.9.2007 vyměřena daňová povinnost ve výši 3 352 800,- Kč. Dle § 38a odst. 4 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v platném znění, byly předepsány zálohy ve výši jedné čtvrtiny uvedené daňové povinnosti, a to se splatností ke dni 17.12.2007, ke dni 17.3.2008, ke dni 16.6.2008 a ke dni 15.9.2008. Předmětem odvolání je úrok z prodlení vztahující se k zálohám neuhrazeným ke dni splatnosti, předepsaným ve výši 838 200,- Kč ke dni 16.6.2008 a ke dni 15.9.2008. Z osobního daňového účtu žalobce vyplývá, že předmětné zálohy předepsané na dani z příjmů právnických osob nebyly uhrazeny ani ke dni vystavení platebního výměru (záloha předepsaná ke dni 16.6.2008 ve výši 838 200,- Kč byla uhrazena částečně, ve výši 694.664,- Kč). Pro úplnost žalovaný uvedl, že ke dni vydání rozhodnutí

č.j. 89072/07/069910/1012 o povolení splátek daňové povinnosti za zdaňovací období roku 2006, tj. ke dni 12.10.2007, činil nedoplatek na dani z příjmů právnických osob 3.002.800,- Kč, následně byl uhrazen splátkami daně připsanými na osobní daňový účet daně z příjmů právnických osob ke dni 24.10.2007 ve výši 600.000,- Kč, ke dni 29.11.2007 ve výši 600.000,- Kč, ke dni 31.12.2007 ve výši 600 000,- Kč, ke dni 24.1.2008 ve výši 500.000,- Kč, ke dni 27.2.2008 ve výši 500.000,- Kč a ke dni 12.3.2008 ve výši 202.800,- Kč. Na osobním daňovém účtu daně z příjmů právnických osob žalobce byly, kromě předpisů úroků z prodlení, předepsány výše zmíněné čtvrtletní zálohy ve výši 838.200,- Kč, a to ke dni 17.12.2007, ke dni 17.3.2008, ke dni 16.6.2008 a ke dni 15.9.2008. Do doby vydání napadeného platebního výměru byly na uvedeném účtu evidovány následující platby: ve výši 200.000,- Kč ke dni 2.10.2007 a ke dni 9.10.2007, ve výši 100.000,- Kč ke dni 14.7.2008, ve výši 71.357,- Kč ke dni 8.9.2008 a platba ve výši 653.500,- Kč ke dni 23.9.2008. Na osobním daňovém účtu na dani z příjmů právnických osob je ke dni 23.4.2008 evidován převod platby ve výši 1 064 557,- Kč, k čemuž dne je však platba převedena na jiný účet správce daně. Z výše uvedených plateb byla na úhradu zálohy předepsané ve výši 838.200,- Kč ke dni 16.6.2008 použita částka 41.164,- Kč ze dne 8.9.2008 (z celkové částky 71.357,- Kč) a částka 653.500,- Kč ze dne 23.9.2008. Zbývající část ve výši 30.193,- Kč z platby v celkové výši 71.357,- Kč a platba ve výši 100.000,- Kč, na které žalobce upozorňuje v odvolání, byly využity na úhradu předpisů daňové povinnosti s dřívějším datem splatnosti. Žalovaný po přezkoumání osobního daňového účtu neshledal v postupu správce daně pochybení.

Obecná námitka žalobce týkající se způsobu přiřazování úhrad k předpisům je ve věci odvolání proti platebnímu výměru č.j. 99294/08/069910/1012 ze dne 14.11.2008 za zdaňovací období roku 2008 dle žalovaného bezpředmětná, neboť, jak je výše uvedeno, žalobce předmětné zálohy v termínu jejich splatnosti neuhradil, a správce daně proto postupoval v souladu s ustanovením § 59 odst. 5 ZSDP. Žalovaný neshledal pochybení správce daně týkající se postupu dle § 59 odst. 5 ZSDP ani analogii mezi přezkoumávaným případem a rozsudkem Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 Ca 33/2006-37, neboť v souzené věci šlo o to, že správce daně nejprve použil platbu na úhradu daně za jedno zdaňovací období a po následném dalším řízení, kdy bylo zjištěno, že daňový subjekt má nedoplatky za předchozí zdaňovací období, předmětnou platbou zpětně uhradil tento nedoplatek.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označených v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadená rozhodnutí“), jakož i zrušení jim předcházejících rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uvedl, že z rozhodnutí správce daně vyplývá, že úhrada provedená na platbu konkrétní daně byla použita na úhradu daňových povinností podle pořadí priorit dle ustanovení § 59 odst. 5 ZSDP. S tím však žalobce nesouhlasí a namítá, že při akceptaci postupu Finančního úřadu v Rakovníku je platba uskutečněna žalobcem na úhradu konkrétní daně použita na úhradu daňových povinností podle pořadí priorit, takže na dani, na kterou žalobce platbu uskutečnil, nebude tato platba použita a bude použita na úhradu jiné daně. To znamená, že na dani, na kterou žalobce uskutečnil platbu, bude nabíhat úrok z prodlení, s čímž však nelze souhlasit.

Vztah daňového dlužníka a státu je řadou zcela samostatných závazkových právních vztahů veřejnoprávní povahy, byť se všechny odvozují od jednoho druhu daně. Každý z těchto vztahů má svůj samostatný právní osud nejen co do svého vzniku a trvání, ale také do svého zániku. Použitím úhrady daně na úhradu určité daňové povinnosti správcem daně dle § 59 odst. 5 ZSDP konkrétní závazek daňového dlužníka definitivně zaniká. Jestliže daňový dlužník uhradil určitou splatnou částku daně včas, a proto nebyla naplněna hypotéza dle

ustanovení § 63 odst. 1 citovaného zákona, nemůže mít zákonnou oporu předpis sankce odůvodněný změnou v použití všech dosud přijatých plateb. Uvedený názor má dle žalobce oporu i v rozsudku Krajského soudu v Plzni č.j. 57 Ca 33/2006-37 ze dne 13. 6. 2007 publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 11/2007 (žalobce následně v žalobě tento rozsudek obšírně citoval s tím, že stejný názor je zřejmý i z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové sp.zn. 30 Ca 172/2007-39 ze dne 18.11.2008, rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn. 2 Afs 26/2009-66 ze dne 23.7.2009 a dále z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn. 5 Afs 42/2008-102 ze dne 29.1.2009).

Dále žalobce namítl, že úhrady, které provedl na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2006 a 2008 pod předčíslem čísla bankovního účtu 35 na základě výzev Finančního úřadu v Rakovníku vydaných podle § 73 odst. 1 ZSDP nebyly použity na úhradu této daně. Má za to, že předčíslo čísla bankovního účtu 35 použil Finanční úřad v Rakovníku nesprávně, což bylo potvrzeno ve stanovisku Ministerstva financí č.j. 43/62976/2008-431 ze dne 21.7.2008, v němž je zdůrazněno, že zaplacení daně na předčíslo 35 má stejné důsledky jako platba s předčíslem příslušné daně. Jestliže zaplacení daně na předčíslo 35 má mít stejné důsledky jako platba s předčíslem příslušné daně, pak je zřejmé, že Finanční úřad v Rakovníku postupoval nesprávně, když nepřihradil uskutečněné platby na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2006 a 2008, přestože byly zaplacený na předčíslo čísla bankovního účtu 35 podle čísla tohoto předčíslo čísla bankovního účtu uvedeného ve výzvách Finančního úřadu v Rakovníku vydaných podle § 73 odst. 1 ZSDP.

K rozhodnutí Finančního úřadu v Rakovníku č.j. 99294/08/069910/1012 ze dne 14.11.2008 žalobce uvedl, že dne 14.7.2008 bylo na bankovní účet: 7704-7621221/0710 zaplaceno 100.000,- Kč a dne 8.9.2008 bylo na bankovní účet: 7704-7621221/0710 zaplaceno 71.357,- Kč. V uvedeném rozhodnutí však tyto platby vůbec nejsou uvedeny, takže úrok z prodlení uvedený v tomto rozhodnutí je nesprávný, protože má být nižší z důvodu zaplacení částky 100.000,- Kč dne 14.7.2008 a částky 71.357,- Kč dne 8.9.2008.

K rozhodnutí Finančního úřadu v Rakovníku č.j. 99293/08/069910/1012 ze dne 14.11.2008 žalobce uvedl, že se jedná o daň z příjmů právnických osob za rok 2006, u které žádostí ze dne 15.6.2007 požádal o prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání do 30.9.2007. Vzhledem k tomu, že o této žádosti neobdržel do 30.9.2007 žádné rozhodnutí, bylo uvedené žádosti vyhověno a lhůta byla skutečně prodloužena do 30.9.2007. Žalobce proto nemůže souhlasit s tím, že v rozhodnutí Finančního úřadu v Rakovníku č.j. 99293/08/069910/1012 ze dne 14.11.2008 je uvedena splatnost daně 24.9.2007, protože splatnost daně měla být 1.10.2007, když 30.9.2007 připadlo na neděli. Dále nesouhlasí s tím, že úrok z prodlení je počítán do 3.10.2007, tedy je počítán ke dni podání žádosti o povolení splátek. Rozhodnutím Finančního úřadu v Rakovníku č.j. 89072/07/069910/1012 ze dne 12.10.2007 bylo vyhověno žádosti o povolení splátek a z tohoto rozhodnutí z ničeho nevyplývá, že by za dobu od splatnosti daně do podání žádosti o povolení splátek měl být počítán úrok z prodlení. Z ustanovení § 60 odst. 4 ZSDP vyplývá, že není-li v rozhodnutí stanoveno jinak, nepočítá se po dobu povoleného posečkání daně nebo splátek daně úrok z prodlení. Vzhledem k tomu, že v rozhodnutí Finančního úřadu v Rakovníku č.j. 89072/07/069910/1012 ze dne 12.10.2007 skutečně nebylo stanoveno jinak, nemůže se po dobu povolení splátek daně počítat úrok z prodlení. Z tohoto rozhodnutí z ničeho nevyplývá, že by k povolení splátek daně došlo až od podání žádosti o povolení splátek dne 3.10.2007, a proto je třeba povolení splátek daně chápat tak, že k němu došlo již ode dne splatnosti daně, tj. ode dne 1.10.2007.

Žalobce dále namítl neplatnost rozhodnutí Finančního úřadu v Rakovníku č.j. 99293/08/069910/1012 ze dne 14.11.2008 a neplatnost rozhodnutí Finančního úřadu v Rakovníku č.j. 99294/08/069910/1012 ze dne 14.11.2008, protože výrok těchto rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 2 písm. d) ZSDP neobsahuje rozpis úroků z prodlení. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 6 A 38/2002 ze dne 13.11.2003, kde se uvádí, že jak již bylo několikrát judikováno (viz nálezy Ústavního soudu ČR č. j. II. ÚS 31/99, č. j. IV. ÚS 624/02), není součástí rozhodnutí - platebního (dodatečného) výměru rozpis základu daně, uvedený na zadní straně rozhodnutí až za podpisem osoby oprávněné a otiskem úředního razítka, fakticky vně mimo vlastní rozhodnutí. V daném případě se rozpis úroků z prodlení nachází až za podpisem rozhodnutí Finančního úřadu v Rakovníku, tedy nikoliv jako součást výroku, nýbrž vně mimo toto rozhodnutí. Žalobce dodal, že je mu znám rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp.zn. 6 A 76/2001-96 ze dne 22.7.2005, ten byl ale zrušen nálezem pléna Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 9/06 ze dne 2.6.2009.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že v případě roku 2006 rozhodnutím č.j. 78504/07/069970/1012 ze dne 24.8.2007 nebylo vyhověno žádosti o prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání. Toto rozhodnutí bylo doručeno na adresu žalobce dne 13.9.2007 a zástupci daňového subjektu dne 11.9.2007; tvrzení žalobce, že do 30.9.2007 neobdržel žádné rozhodnutí o uvedené žádosti, se nezakládá na pravdě. Lhůta pro podání daňového přiznání za zdaňovací období roku 2006 se tak ve smyslu § 14 odst. 4 zákona změnila na den 24.9.2007. Doba splatnosti tedy nebyla dne 1.10.2007, jak se domnívá žalobce, nýbrž 24.9.2007, jak je uvedeno na platebním výměru č.j. 99631/07/069910/1012) a dále v napadeném rozhodnutí. Ode dne 4.10.2007 bylo rozhodnutím finančního úřadu č.j. 89072/07/0669910/1012 ze dne 12.10.2007 povoleno uhrazení daně ve splátkách s tím, že splátky byly uvedeným rozhodnutím povoleny výslovně ode dne 4.10.2007 (v návaznosti na datum doručení žádosti správci daně) a nikoliv ode dne 24.9.2007, jak mylně uvádí žalobce. Daň (ve výši 3 352 800,- Kč) nebyla žalobcem uhrazena v uvedeném termínu včas, a proto za dobu od 25.9.2007 do 3.10.2007 byl předepsán úrok z prodlení podle § 63 odst. 1 zákona. Důvodem pro předpis penále tedy nebyl namítaný chybný postup správce daně podle § 59 zákona, nýbrž nezaplacení splatné daně ze strany žalobce.

V případě roku 2008 žalobce neuhradil zálohy na dani z příjmů právnických osob podle § 38a odst. 4 zákona o dani z příjmů (ve výši 838 200,- Kč ke dni jejich splatnosti - ke dni 16.6.2008 a ke dni 15.9.2008 - (záloha ke dni 16.6.2008 byla uhrazena částečně); úrok z prodlení, který je předmětem této žaloby, se vztahuje k těmto zálohám neuhrazeným ke dni jejich splatnosti. Z úhrady ve výši 71.357,- Kč uváděné žalobcem byla část (ve výši 41.164,- Kč) použita právě na úhradu předepsané zálohy splatné ke dni 16.6.2008, zbývající částka (ve výši 30.193,- Kč) a úhrada ve výši 100.000,- Kč byly použity na úhradu daňových povinností (na dani z příjmů právnických osob) s dřívějším datem splatnosti. Postup byl v souladu s ustanovením § 59 ZSDP. Vzhledem k tomu, že žalobce nesplnil svoji povinnost a nezaplatil zálohy na daň z příjmů právnických osob ke dni jejich splatnosti, vznikla mu povinnost uhradit úrok z prodlení podle § 63 ZSDP, a to ode dne 17.6. 2008 a 16.9.2008 do dne 13.11.2008. Z uvedeného je zřejmé, že sdělený úrok z prodlení sděloval správce daně z důvodu, že žalobce nehradil splatné částky daně včas a nikoliv z důvodu, že by správce daně svévolně opětovně zasahoval do úhrad daňových povinností a měnil termíny úhrad provedených v minulosti, jak namítá žalobce.

K žalobcem zmiňovaným rozsudkům žalovaný poznamenal, že jimi byl posuzován jiný skutkový stav, než o který se jedná v tomto případě a odkaz na uvedené judikáty tak není

adekvátní. Ve věci námitky nesprávného použití předčísli čísla bankovního účtu 35 na základě výzev správce daně vydaných podle § 73 odst. 1 ZSDP žalovaný uvedl, že předčísli bankovního účtu 35 značí účet zvláštních prostředků exekuce. Jak bylo sděleno i v žalobcem uváděném přípisu Ministerstva financí, je interním technickým údajem, který slouží správci daně pro účely evidence daní. Z účtu s předčíslem 35 byly částky přeúčtovány na účet příslušné daně ve vazbě na výzvu k zaplacení nedoplatku (příslušné daně) v náhradní lhůtě s daným předčíslem té které daně. V současné době správce daně již účtuje částky zaplacené na základě výzev podle § 73 odst. 1 ZSDP přímo na příslušný účet daně bez použití účtu s předčíslem 35, což je postup (technicky) správný a doporučený Ministerstvem financí. Způsob účtování však nesouvisí s namítaným přiřazováním uskutečněných plateb na daň a nemůže nijak zasáhnout do práv daňového subjektu. Částky uhrazené na základě výzvy správce daně k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě byly přiřazeny k předpisu daně a použity na úhradu daně z příjmů právnických osob (podle pořadí stanoveného v ust. § 59 zákona) s datem úhrady daňovým subjektem.

K námitce neplatnosti rozhodnutí správce daně z důvodu absence rozpisu úroků ve výroku rozhodnutí č.j. 99293/08/069910/1012 a č.j. 99294/08/069910/1012 žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že v daném případě se jedná o platební výměry na úrok z prodlení, kterými byl žalobce vyrozuměn o výši úroku z prodlení za zdaňovací období roku 2006 a 2008, kde z výroku uvedených rozhodnutí jednoznačně vyplývá výše předepsaného úroku a období, kterého se úrok týká tak, jak stanoví § 63 ZSDP. Detailní numerický výpočet úroku, o jehož výši byl žalobce vyrozuměn ve výroku rozhodnutí, je uveden na 2. straně rozhodnutí (za podpisem rozhodnutí), není součástí výroku rozhodnutí a slouží pro pouze informaci daňového subjektu. Rozhodnutí správce daně mají dle názoru žalovaného veškeré náležitosti stanovené § 32 odst. 2 ZSDP a nejedná se o rozhodnutí neplatná.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Podle § 14 odst. 4 ZSDP nerozhodne-li správce daně o žádosti o prodloužení lhůty před uplynutím žádané lhůty, považuje se žádané prodloužení lhůty za povolené. Je-li zamítavé rozhodnutí o včas podané žádosti podle odstavce 2 doručeno po uplynutí stanovené lhůty, jejíž prodloužení je žádáno, končí běh žádané lhůty uplynutím tolika dnů po doručení zamítavého rozhodnutí, kolik dnů zbývalo v době podání žádosti do uplynutí stanovené lhůty.

Podle § 32 odst. 1 ZSDP v daňovém řízení lze ukládat povinnosti nebo přiznávat práva jen rozhodnutím. Tato rozhodnutí jsou pro příjemce právně účinná jen, jsou-li jim řádným způsobem doručena nebo sdělena, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak.

Podle § 32 odst. 2 písm. d/ ZSDP základní náležitosti rozhodnutí je výrok s uvedením právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno, a jde-li o peněžité plnění, také částku a číslo účtu příslušné banky nebo spořitelního a úvěrního družstva, na nějž má být částka zaplacená.

Podle § 46 odst. 5 ZSDP neodchyluje-li se vyměřená daň od daně uvedené v daňovém přiznání nebo hlášení, nemusí správce daně sdělovat daňovému subjektu výsledek vyměření, pokud o to daňový subjekt výslovně nepožádá nejpozději do konce příštího zdaňovacího období. V tomto případě se za den vyměření daně a současně za den doručení tohoto

rozhodnutí daňovému subjektu považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání nebo hlášení, a bylo-li daňové přiznání nebo hlášení podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně. Stejně se při počítání lhůt postupuje i u dodatečného daňového přiznání nebo hlášení.

Podle § 59 odst. 5 ZSDP úhrada daně se použije na úhradu daňových povinností v tomto pořadí a) náklady řízení, b) pokuty a penále, c) zvýšení daně, d) nejstarší nedoplatky na dani, e) běžné platby daní, f) úrok.

Podle § 60 odst. 1 ZSDP na žádost může správce daně povolit daňovému dlužníkovi posečkání daně nebo její zaplacení ve splátkách, bylo-li by neprodlené zaplacení spojeno pro dlužníka s vážnou újmou nebo není-li z jiných důvodů možné vybrat celý daňový nedoplatek od daňového dlužníka najednou.

Podle § 60 odst. 4 ZSDP není-li v rozhodnutí stanoveno jinak, nepočítá se po dobu povoleného posečkání daně nebo splátek daně úrok z prodlení, dodrží-li daňový dlužník stanovené podmínky; uplatňovat současně úrok z prodlení podle § 63 a úrok podle odstavce 6 však není přípustné.

Podle § 60 odst. 6 ZSDP za dobu posečkání daně nebo splátek daně zaplatí daňový dlužník úrok z odložené částky ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o sedm procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Správce daně úrok předepíše za celou dobu posečkání a o výši úroku daňového dlužníka vyrozumí. Tento úrok je splatný do osmi dnů ode dne doručení platebního výměru. Úrok se nepředepíše, činí-li méně než 50 Kč.

Podle § 63 odst. 1 ZSDP je daňový dlužník v prodlení, nezaplatí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti.

Podle § 63 odst. 2 ZSDP daňovému dlužníkovi vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně, a to ode dne původního dne splatnosti. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o čtrnáct procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Úrok z prodlení se uplatní nejdéle za 5 let prodlení.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Námitku, v níž žalobce s poukazem na judikaturu správních soudů, zejména pak na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 6. 2007, čj. 57 Ca 33/2006 – 37 nesouhlasí s tím, že jím provedená platba konkrétní daně byla správcem daně použita na úhradu jiné daňové povinnosti podle pořadí priorit ve smyslu § 59 odst. 5 ZSDP, neshledal soud opodstatněnou.

K otázce výkladu § 59 ZSDP, pokud jde o rozsah, v němž je pro správce daně závazné určení daňové povinnosti, na kterou směřuje konkrétní platba provedená daňovým subjektem, se Nejvyšší správní soud vyjádřil mj. v rozsudku ze dne 23. 3. 2006, čj. 7 Afs 162/2004 – 57. V něm konstatoval, že „*správce daně je při úhradě daně nucen postupovat dle § 59 odst. 6 daňového řádu, (ve znění do 31. 12. 2002, dnes odst. 5), který zakotvuje zásadu priority uhrazení, tedy určení závazného pořadí při uhrazování daňových povinností. Vzhledem k okolnosti, že se jedná o zákonem stanovený postup, daňový subjekt může sám rozhodovat pouze o tom, na kterou daň se má jeho platba použít, nikoliv však to, zda-li z ní bude*

uhrazena daň, nejstarší nedoplatky na dani aj. Již z tohoto právního názoru plyne správnost základní teze, na které založil stěžovatel svou argumentaci, totiž že povinnost identifikovat každou platbu určenou správcem daně spočívá v povinnosti identifikovat druh daně, na kterou je platba určena, nikoliv již v libovolné možnosti identifikovat konkrétní daňovou povinnost na této dani.“

V rozsudku ze dne 25.3.2009 č.j. 1 Afs 9/2009 -79 pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že závěr krajského soudu, že pro správce daně bylo závazné určení, jímž žalobce směřoval platbu na úhradu daně z příjmů fyzických osob za rok 2001, je nesprávný, neboť daňový subjekt byl v souladu s výše uvedeným při provedení platby oprávněn toliko k určení druhu daně, na níž platba směřuje (v posuzovaném případě tedy daně z příjmů fyzických osob), nikoli již zdaňovacího období. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud připomněl, že se pro věc podstatnými okolnostmi zabýval též v rozsudku ze dne 29.1.2009, č.j. 5 Afs 42/2008 - 102, v němž se plně ztotožnil s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 13.6.2007, č.j. 57 Ca 33/2006 - 37. V něm krajský soud mj. konstatoval: „*Vztah daňového dlužníka a státu je tudíž řadou zcela samostatných závazkových právních vztahů veřejnoprávní povahy, byť se všechny odvozují od jednoho druhu daně. Každý jeden z těchto vztahů má svůj samostatný právní osud nejen co do svého vzniku a trvání, ale také co do svého zániku. Právní skutečnosti, v důsledku níž závazkový vztah zpravidla zanikne, bude úhrada dluhu. K zániku však může dojít také např. prominutím daňového nedoplatku (§ 65 DŘ) nebo odpisem daňového nedoplatku (§ 66 DŘ), či dalšími zákonem předvídanými způsoby. Ve shodě s žalobcem tedy podle názoru soudu použitím úhrady daně na úhradu určité daňové povinnosti správcem daně dle § 59 odst. 5 DŘ konkrétní závazek daňového dlužníka definitivně zaniká (na rozdíl od předpisu daňové povinnosti, která i po provedené úhradě zůstává evidována ve smyslu § 62 DŘ na osobním účtu daňového dlužníka).*“

Nejvyšší správní soud se ve shora citovaném rozsudku zabýval i výkladem krajského soudu, který se pokoušel předejít situaci, za níž by došlo nejprve k zániku určitého veřejnoprávního závazku (daňové povinnosti) a následně k jejímu obnovení. Připomněl, že takovou nezákonnou situaci se podrobně zabýval jak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 1. 2009, č.j. 5 Afs 42/2008 - 102, tak i Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 13. 6. 2007, č.j. 57 Ca 33/2006 – 37 (jímž argumentuje žalobce v nyní projednávané věci). Nejvyšší správní soud ale zdůraznil, že *citované rozsudky se zabývaly jinou situací, neboť v těchto případech šlo o situaci, kdy správce daně nejprve započítal platbu daně na úhradu za jedno zdaňovací období, ale jelikož později v dalším řízení zjistil, že daňový subjekt má daňové nedoplatky za předcházející zdaňovací období, platbu zpětně přepočítal na ně.*

Také v nyní projednávané věci se jedná o naprosto odlišnou situaci než je ta, která byla řešena rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 6. 2007, č.j. 57 Ca 33/2006 – 37. Správci daně byly v okamžiku placení známy žalobcovy daňové nedoplatky, a proto na ně v souladu s § 59 odst. 5 ZSDP žalobcovy platby ihned (nikoli zpětně) směřoval. Nedošlo tedy k tomu, že by správce daně po použití žalobcem zaplacené částky na úhradu konkrétní daňové povinnosti daňového dlužníka v tom pořadí, které závazně stanoví § 59 odst. 5 ZSDP, znovu dodatečně zasahoval do úhrad daňových povinností, a měnil tím i termíny úhrad již v minulosti provedených. Žalobcův poukaz na závěry obsažené v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 6. 2007, č.j. 57 Ca 33/2006 – 37 je proto zcela nepřipadný, neboť tyto závěry na souzenou věc vůbec nelze aplikovat.

Správce daně postupoval zcela v souladu se zákonem, když v případě plateb, jimiž žalobce hodlal uhradit splatné daňové povinnosti, v souladu s § 59 odst. 5 ZSDP nejprve

posoudil, zda u žalobce neexistují daňové povinnosti s vyšší uhrazovací prioritou. Jelikož takové nalezl, oprávněně započítal žalobcem provedené platby nejprve na ně.

Opodstatněná není ani námitka, ve které žalobce vytýká Finančnímu úřadu v Rakovníku, že nepřihradil jím provedené platby na daň z příjmů právnických osob, přestože byly zaplacený na předčísle čísla bankovního účtu 35. Ze strany žalobce se jedná o obecné a ničím neprokázané tvrzení, neboť žalobce nespecifikoval, o jaké konkrétní platby se mělo jednat, a především ničím neprokázal, že správce daně skutečně platby poukázané žalobcem na bankovní účet s předčíslem 35 nepoužil na úhradu daně z příjmů právnických osob. Žalovaný toto ve vyjádření k žalobě výslovně popřel a uvedl, že z účtu s předčíslem 35 byly částky přeúčtovány na účet příslušné daně. Částky uhrazené na základě výzvy správce daně k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě byly podle něj přiřazeny k předpisu daně a použity na úhradu daně z příjmů právnických osob (podle pořadí stanoveného v ust. § 59 zákona) s datem úhrady daňovým subjektem. Vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě neoznačil jedinou konkrétní platbu, kterou údajně poukázal na účet s předčíslem 35 s cílem splnit svou povinnost týkající se daně z příjmů právnických osob a která nebyla správcem daně na úhradu této daně použita, a ničím neprokázal, že správce daně takto skutečně postupoval, neunesl v tomto směru důkazní břemeno.

Neobstojí ani námitka, že úrok z prodlení uvedený v rozhodnutí Finančního úřadu v Rakovníku č.j. 99294/08/069910/1012 ze dne 14.11.2008 měl být nižší, a to s ohledem na zaplacení částky 100.000,- Kč dne 14.7.2008 a částky 71.357,- Kč dne 8.9.2008, které správce daně při výpočtu úroku z prodlení nezohlednil. S uvedenou námitkou se řádně vypořádal již žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 28.5.2009 č.j. 2442/09-1200-203335, v němž podrobně popsal, jak bylo se žalobcem zmiňovanými částkami naloženo. Žalovaný připustil, že žalobce tyto částky na úhradu svých daňových povinností skutečně zaplatil, když výslovně konstatoval, že do doby vydání platebního výměru byly na osobním daňovém účtu žalobce týkajícím se daně z příjmů právnických osob evidovány následující platby: ve výši 200.000,- Kč ke dni 2.10.2007 a ke dni 9.10.2007, ve výši 100.000,- Kč ke dni 14.7.2008, ve výši 71.357,- Kč ke dni 8.9.2008 a platba ve výši 653.500,- Kč ke dni 23.9.2008. Žalovaný dále uvedl, že z výše uvedených plateb byla na úhradu zálohy předepsané ve výši 838.200,- Kč ke dni 16.6.2008 použita částka 41.164,- Kč ze dne 8.9.2008 (z celkové částky 71.357,- Kč) a částka 653.500,- Kč ze dne 23.9.2008. *Zbývající část ve výši 30.193,- Kč z platby v celkové výši 71.357,- Kč a platba ve výši 100.000,- Kč, na které žalobce upozorňoval již v odvolání, byly využity na úhradu předpisů daňové povinnosti s dřívějším datem splatnosti.* Je tak evidentní, že důvodem „nezohlednění“ žalobcem zmiňovaných plateb byl postup správce daně podle § 59 odst. 5 ZSDP, tj. použití těchto plateb na úhradu jiné daňové povinnosti žalobce podle pořadí priorit ve smyslu citovaného zákonného ustanovení. Soud k tomu dodává, že správnost tohoto postupu správce daně žalobce žádnou relevantní námitkou nezpochybnil.

Žalobcova námitka, že v rozhodnutí Finančního úřadu v Rakovníku č.j. 99293/08/069910/1012 ze dne 14.11.2008 měla být uvedena splatnost daně 1.10.2007 a nikoliv 24.9.2007, rovněž nemůže obstát, neboť tvrzení, že žalobce do 30.9.2007 neobdržel rozhodnutí o jeho žádosti o prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání, v důsledku čehož mělo dojít k prodloužení této lhůty do 30.9.2007, se nezakládá na pravdě. Je pravdou, že žalobce písemností ze dne 15.6.2007 doručenou Finančnímu úřadu Brno-venkov dne 20.6.2007 požádal o prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání za zdaňovací období roku 2006 do dne 30.9.2007. Správce daně ale rozhodnutím ze dne 24.8.2007 č.j. 78504/07/069910/1012 této žádosti nevyhověl a danou lhůtu žalobci neprodloužil. Správní

spis obsahuje doručky, které prokazují, že rozhodnutí o neprodloužení lhůty k podání daňového přiznání bylo dne 13.9.2007 doručeno na žalobcem uvedenou adresu pro doručování a dne 11.9.2007 bylo doručeno zástupci žalobce, daňovému poradci Ing. Radku Lančíkovi. Lhůta pro podání daňového přiznání za zdaňovací období roku 2006 byla na základě výše uvedených skutečností v souladu s § 14 odst. 4 věty druhé ZSDP změněna a skončila dne 24.9.2007 (v době podání žádosti o prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání za zdaňovací období roku 2006 zbývalo 10 dnů do jejího uplynutí, takže běh dané lhůty ve smyslu zmíněného ustanovení ZSDP končí uplynutím 10 dnů ode dne 13.9.2007, kdy bylo žalobci doručeno zamítavé rozhodnutí o neprodloužení lhůty). Správce daně tudíž nepochybil, pokud daňovou povinnost ve výši 3 352 800,- Kč žalobci předepsal ke dni 24.9.2007. Tento postup je v souladu s § 46 odst. 5 ZSDP, podle kterého neodchyluje-li se vyměřená daň od daně uvedené v daňovém přiznání nebo hlášení, nemusí správce daně sdělovat daňovému subjektu výsledek vyměření, pokud o to daňový subjekt výslovně nepožádá nejpozději do konce příštího zdaňovacího období. *V tomto případě se za den vyměření daně a současně za den doručení tohoto rozhodnutí daňovému subjektu považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání nebo hlášení*, a bylo-li daňové přiznání nebo hlášení podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně. Soud se tak ztotožňuje se závěrem žalovaného o nedůvodnosti žalobcovy námitky ve věci nesprávně stanoveného data splatnosti daňové povinnosti týkající se daně z příjmů právnických osob žalobce za zdaňovací období roku 2006.

Také nesouhlas žalobce s tím, že úrok z prodlení mu byl v platebnímu výměru na úrok z prodlení č.j. 99293/08/069910/1012 vydaném Finančním úřadem v Rakovníku dne 14.11.2008 počítán až do 3.10.2007, tedy ke dni podání žádosti o povolení splátek, není důvodný. Z § 60 odst. 4 ZSDP vyplývá, že není-li v rozhodnutí správce daně o povolení zaplacení daně ve splátkách stanoveno jinak, *nepočítá se po dobu povoleného posečkání daně nebo splátek daně úrok z prodlení*, dodrží-li daňový dlužník stanovené podmínky. Jak je patrné z rozhodnutí Finančního úřadu v Rakovníku č.j. 89072/07/069910/1012 ze dne 12.10.2007, žalobcová žádost o povolení zaplacení (již splatné) daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006 byla správci daně doručena dne 3.10.2007. Do tohoto dne byl žalobce s úhradou daňové povinnosti týkající se této daně, která mu byla vyměřena postupem podle § 46 odst. 5 ZSDP ke dni 24.9.2007 (viz předchozí odstavec), v prodlení. Rozhodnutí Finančního úřadu v Rakovníku ze dne 12.10.2007, jímž bylo žádosti žalobce o povolení zaplacení daně ve splátkách vyhověno, výslovně stanoví, že jednotlivé splátky se žalobci povolují ode dne 4.10.2007. Toto datum má logickou návaznost na datum doručení žádosti žalobce o povolení splátek, neboť správce daně nemůže stanovit splátky zpětně k okamžiku, který by předcházel datu podání žádosti daňového subjektu. Zákon nestanoví, že úrok z prodlení se nepočítá od původního data splatnosti daně či od data podání žádosti o povolení splátek daně, ale zcela jednoznačně stanoví, že úrok z prodlení se nepočítá *po dobu povolených splátek daně*. Jak již bylo soudem konstatováno, splátky daně byly žalobci rozhodnutím správce daně ze dne 12.10.2007 výslovně povoleny až ode dne 4.10.2007. Nelze proto souhlasit se žalobcem, že rozhodnutí o povolení splátek daně je třeba chápat tak, že k němu došlo již ode dne splatnosti daně (v tento den žalobce ještě vůbec správce daně o povolení splátek nežádal).

Soud tedy přisvědčuje žalovanému, že z rozhodnutí správce daně ze dne 12.10.2007 o povolení splátek je zřejmé, že časový úsek od 24.9.2007, což je den původní splatnosti daňové povinnosti žalobce za rok 2006, do 3.10.2007 nebyl do doby povolení splátek zahrnut, neboť splátky byly žalobci rozhodnutím správce daně výslovně povoleny až ode dne

4.10.2007. Vzhledem k této skutečnosti správce daně po žalobci právem požadoval úrok z prodlení z dlužné částky daně i za období od 25.9.2007 do 3.10.2007.

Nedůvodná je i námitka neplatnosti prvostupňových rozhodnutí Finančního úřadu v Rakovníku - předmětných platebních výměrů z důvodu, že jejich výrok ve smyslu § 32 odst. 2 písm. d) ZSDP neobsahuje rozpis úroků z prodlení, který se nachází až za podpisem uvedených rozhodnutí, a není tedy součástí výroku. Žalobce tuto svou námitku, kterou odůvodnil odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.11.2003, č.j. 6 A 38/2002, uplatnil až v podané žalobě a nikoli v odvolání proti rozhodnutím správce daně. Vzhledem tomu, že se nejedná o námitku, ke které by byl správní orgán povinen přihlížet z úřední povinnosti, nelze žalovanému vyčítat, že se v rámci odvolacího řízení touto námitkou nezabýval.

K námitce neplatnosti předmětných platebních výměrů soud uvádí, že touto otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval mj. i v rozsudku ze dne 15.8.2006, č.j. 2 Afs 220/2004 – 93, ve kterém dospěl k závěru, že smyslem úpravy náležitostí rozhodnutí orgánů státní finanční správy (§ 32 ZSDP) je poskytnout daňovému subjektu spolehlivý a srozumitelný podklad pro zhodnocení správnosti vydaného rozhodnutí. Uspořádání těchto náležitostí na písemném vyhotovení nemůže způsobit neplatnost nebo nicotnost rozhodnutí. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou označil stížní námitku, že rozpis základu daně na několik zdaňovacích období, jak je uveden na dalších stranách dodatečného platebního výměru, tedy až za otiskem razítka se státním znakem a za podpisem pracovníka správce daně, nezakládá z toho důvodu žádné právní účinky dle § 32 odst. 2 ZSDP. Nejvyšší správní soud k této problematice opakovaně judikoval; viz například jeho rozsudky ze dne 28. 7. 2005, č.j. 8 Afs 18/2005 - 78, ze dne 10. 8. 2004, č.j. 7 Afs 4/2003 - 52, ze dne 12. 7. 2004, č.j. 3 Afs 14/2004 - 53, ze dne 13. 10. 2005, č.j. 7 Afs 51/2004 - 73 nebo rozsudek jeho rozšířeného senátu ze dne 22. 7. 2005, č.j. 6 A 76/2001 - 96. Z této konstantní judikatury plyne, že rozhodnutí orgánu státní finanční správy, jakkoliv jeho náležitosti daňový řád ve svém § 32 vypočítává detailněji a důkladněji než obecný procesní předpis (správní řád), nejsou podrobeny přísnosti srovnatelné například s přísností směnečnou. Smyslem právní úpravy je poskytnout daňovému subjektu spolehlivý a srozumitelný podklad pro zhodnocení správnosti vydaného rozhodnutí a umožnit mu zodpovědně se rozhodnout, zda bude proti výměru brojít odvoláním. Má-li vydané rozhodnutí všechny zákonné náležitosti, pak jejich samotné grafické členění na hmotném substrátu naprosto nelze zúžit na esenciální náležitost rozhodnutí a jen z ní dovozovat jeho platnost či neplatnost. Dodatečný platební výměr, v jehož výroku je uvedeno, že rozpis základu daně a daň jsou uvedeny na dalším listě, který tvoří rubovou stránku tohoto rozhodnutí, není v rozporu s požadavky na základní náležitosti rozhodnutí a je platný. Nejvyšší správní soud dále zdůraznil, že k výkladu § 32 odst. 2 ZSDP nelze přistupovat formálně či formalisticky, nýbrž je vždy nutné hledat jeho smysl a účel, tedy zkoumat, proč je určita náležitost daňového rozhodnutí jeho součástí a zda její případný nedostatek je natolik intenzivní, aby zakládal jeho neplatnost.

Jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15.8.2006, č.j. 2 Afs 220/2004 – 93, závěry v žalobcem citovaném judikátu byly tedy následně rozhodnutími Nejvyššího správního soudu překonány, když ke shodnému závěru dospěl i Ústavní soud v usnesení ze dne 26.4.2007, III. ÚS 136/07. Městský soud v Praze v souladu s citovanými judikáty dospěl k závěru, že námitka žalobce důvodná není, neboť předmětná rozhodnutí správce daně nejsou neplatná. Postačí, že rozpisy úroků z prodlení jsou uvedeny na dalším listě, který tvoří další očíslovanou stránku každého platebního výměru a je označen číslem jednacím daného rozhodnutí. Tato skutečnost není v rozporu s požadavky na základní

náležitosti rozhodnutí, a platební výměry jsou tak platné, vydané v souladu s § 32 odst. 2 ZSDP. Soud k tomu dodává, že výrok předmětných platebních výměrů je zcela určitý a srozumitelný, neboť je v něm mj. uvedeno období, kterého se úrok týká a též konkrétní částka úroku z prodlení, o jehož předpisu byl žalobce vyrozuměn. Požadavek na to, aby výrok platebního výměru obsahoval též detailní výpočet výše úroku z prodlení, ze zákona nevyplývá. Lze tak souhlasit se žalovaným, že detailní numerický výpočet úroku nemusí být součástí výroku rozhodnutí a slouží pouze pro informaci daňového subjektu.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. října 2012

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.